

Ordføreren for forslagsstillerne (Vagn Bro): Som forslagsstiller til det forslag, vi her har til første behandling, er jeg i den meget sjældne situation som medforslagsstillerne at have ikke blot mine kolleger i præsidiet, men også formændene for alle partier i det høje ting. Jeg betragter det som en stor ting, at det har kunnet lykkes at opnå en så bred tilslutning til løsning af dette spørgsmål.

Som jeg allerede har nævnt i min fremsættelsestale, har folketingets formand, indehaveren af den højeste folkevalgte stilling i Danmark, ikke hidtil haft en økonomisk placering, der blot nogenlunde har svaret til dette hvervs betydning. Bortset fra et beskedent repræsentationstillæg har formanden kun oppebåret samme vederlag som tingets øvrige medlemmer, og de skiftende formænd har derfor samtidig måttet påtage sig forskellige, jeg tør måske sige formandsstillingen uvedkommende hverv, en ordning, der forekommer mig uholdbar og ikke ganske stemmende med det høje tings suveræne stilling. I fremmede parlamenter er det da heller ikke ualmindelig, at formanden har en høj placering; jeg kan måske nævne, at dette bl. a. er tilfældet i England for underhusets speaker.

En ændring af forholdet her i landet må derfor forekomme naturligt, ikke mindst i betragtning af de erfaringer, vi har indhentet under grundloven af 1953, og på baggrund af den pligtfølelse, hvormed vor nuværende formand — den første formand under etkammersystemet — har vogtet tingets værdighed og uafhængighed.

Ved opbygningen af den nye ordning er det fundet naturligt at bygge på allerede forhåndenværende bestemmelser, og vi har, som det heller ikke er ukendt i andre lande, valgt at placere formanden på højde med ministre. Med de nødvendige korrektioner svarer lovforslaget derfor i sin opbygning til loven om vederlag og pensioner m. v. for ministre, men det er under hensyn til folketingets særlige stilling foreslået optaget som et selvstændigt kapitel i valgloven. Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg finder anledning til at nævne, at der efter den nye § 94 tilskrives formanden et vederlag af samme størrelse som ministrenes, og at der i §§ 96-98 er optaget tilsvarende bestemmelser om pension.

Endvidere er det som fastsat i §§ 99 og 100 fundet bedst stemmende med formandens uafhængighed, at formandshvervet, bortset fra særligt begrundede undtagelsestilfælde, ikke kan forenes med andre hverv. En konsekvens heraf er bestemmelsen i den nye § 95 om ventepenge, der ved afgang sikrer, at der gives en formand rimelig tid til reetablering af erhverv.

Må jeg slutte med at udtrykke håbet om, at det foreliggende lovforslag må bidrage til at fremhæve hvervet som formand for dette høje ting og derigennem medvirke til yderligere at styrke den centrale stilling, grundloven af 1953 har givet folkerepræsentationen.

Holger Eriksen: I tilslutning til ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Vagn Bro, kan jeg på det varmeste anbefale det foreliggende lovforslag.

Det er helt rigtigt, at stillingen som formand for folketinget lønmæssigt ikke har været rigtigt placeret, og der har i lang tid inden for alle partier været tale om, at der måtte gennemføres en ændring; der er blot ikke sket noget før nu. Det er ikke alene i forholdet til det arbejde, der er forbundet med hvervet, at placeringen har været forkert, men det er også i forhold til den status, man i andre lande giver formanden for den lovgivende forsamling.

Stillingen stiller ikke blot store krav til sin bærers personlighed, men også til hans administrative dygtighed og hans repræsentative evner. Det er mange opgaver, der påhviler en formand, også nogle, som offentligheden sjældent får øje på. Han har tilrettelæggelsen af arbejdet i det høje ting, og det er ikke nogen let opgave, og har dernæst ansvaret for, at arbejdet afvikles på den rigtige måde, således at der ikke går skår i tingets værdighed. Han må uden hensyn til sin politiske opfattelse være fuldkommen neutral i sit forhold til tingets medlemmer, og han må dirigere den efterhånden store stab af tjenestemænd, som tinget råder over, og ved besøg af udlændinge og andre gæster repræsentere på den rigtige måde.

Man er derfor kommet til det resultat, at folketingets formand må placeres på det lønmæssige niveau, der svarer til en ministers, idet man, som det fremgår af bemærk-